

L'home que

"He tret diners del banc i he mirat els bitllets, amb la signatura del governador del Banc d'Espanya. Em demano què passaria si la gent decidís que els bitllets de 2.000 signats per Mariano Rubio no són gens de fiar."

ARXIU

Mariano Rubio.

Dilluns, 11. He tret diners del banc i he mirat els bitllets, amb la signatura del governador del Banc d'Espanya. Em demano què passaria si la gent decidís que els bitllets de 2.000 signats per Mariano Rubio no són gens de fiar. Empès per la revenja guerrista, Carlos Solchaga –un home de polítiques discutibles però un dels pocs polítics de raça que tenim– ha llançat el vell amic per la borda. Mariano Rubio, l'home just de la *beautiful people*, s'enfonsa, tot sol a casa, amb el telèfon despenjat, entre despulles de l'alta administració. Ja no signa els bitllets de dues mil. Ara molts tiren per elevació: Felipe González havia fet grans elogis de l'honestetat de Rubio. Aleshores, González –com digué Benegas per la Motorola– encara era "Déu". Ara la sensació d'enormitat aclapara però no tant com la percepció d'una gran indiferència pública. Cauen la directora del BOE, el director de la Guàrdia Civil i ara el governador del Banc d'Espanya: només falta que el president de la Conferència Episcopal es dediqui a robar l'esmorzar als nens que van a l'escola.

Dimarts, 12. Mai no he entès que els editors tinguin tanta propensió a canviar tan sovint el format i el disseny de les col·leccions. La vella "Illes d'Or" fundada per Francesc de B. Moll era una delícia, amb els colors delicats i el lema llatí. També m'agradava molt més la vella "Austral", per bé que aquesta vegada la renovació ha estat més ajustada. Les portades nítides de "Gallimard" són una altra festa per al lector, entre tantes estridències de coberta. Tampoc no m'agrada que Ja-

ARXIU

Sean Connery.

mes Bond ja no sigui Sean Connery. Qualsevol dia Woody Allen també farà una nova versió d'*Els tres mosqueters*. Ara hi ha qui suggereix que un actor negre sigui James Bond. Roger Moore no vol tornar, i l'actor Timothy Dalton s'estima més ser el nou Rhett Butler a la segona part d'*Allò que el vent s'endugué*. Tot manifesta una gran proclivitat a la decadència. Ningú com Sean Connery podria veure sortir Ursula Andrews de les aigües del mar, com una deessa, ni jugar tan bé a la ruleta o demanar amb fabulosa exactitud un còctel de vodka. Pel que fa als admiradors de 007, és una llàstima que ja no tinguem guerra freda.

Dimecres, 13. Josep Pla parla d'Acció Catalana al seu *Cambó*: Una vegada produïda la disparitat temperamental, vingué la teoria *a posteriori* com sempre passa i ha passat. Aquesta teoria consistí peremptòriament en l'afirmació del contrari que deia la Lliga. La Lliga havia dit: Espanya gran. L'Acció Catalana respongué: Catalunya petita. La Lliga deia: cal intervenir i fer acte de presència a tot arreu. L'Acció respongué: cal fer Catalunya endins.

Dijous, 14. Passà per Barcelona el professor Christopher Lingle, expert en economies asiàtiques. Parla als cursos CIRIT. Sopem amb Josep C. Vergés, sempre al bon punt de la passió liberal. El professor Lingle, ara en una universitat nacional de Singapur, esmicola les opinions convencionals sobre l'autoritarisme de Singapur i les perspectives de l'evolució.

signava els bitllets

Xina.

Mario Conde.

lució política de la Xina post-Deng. Lingle creu que l'actual Xina quedarà desmembrada ben aviat. Dubta entre els espàrrecs o els pèsols que li ofereix el Sr. Perellada.

El xinès mandarí no té un terme per "llibertats individuals": és la tradició submissa del confucianisme. Lingle posa en dubte el creixement econòmic de Singapur, sovint per hermetisme estadístic del Govern, en una situació d'exigua llibertat informativa. Diu que els països centroeuropeus estan en bones circumstàncies per substituir les economies asiàtiques com a receptors d'inversions. Veu com la Xina —ara avaluada des d'una perniciososa confusió entre creixement nominal i creixement real— acabarà dividint-se en estats independents. De postres, el professor Lingle ha triat la crema catalana. Jo m'he decidit per un meravellós sorbet d'Anís del Mono. Al final fa una revelació casual: l'únic títol o càrrec oficial que té Den Xiaoping? President del club de bridge.

Divendres, 15. He encomanat un exemplar del llibre de Mario Conde a la llibreria de la cantonada. Encara ningú no sap quan sortirà ni qui ho publica però no és qüestió de quedar-se sense poder llegir *El Sistema*. Es ben segur que Mariano Rubio hi fa un gran paper. Després del daltabaix de Banesto, començar una carrera com a escriptor és una nova mostra de valentia de Mario Conde o tal vegada només arriba a ser una manifestació de literatura exculpatòria. En realitat, les *Confessions* de J. J. Rousseau o les *Memòries d'ultratomba* de Chateaubriand també són tempteigs d'exculpatió.

Si *El Sistema* fos una novel·la, el premi Planeta seria poc. Encara que ja no tingués despatx al Banc d'Espanya, Rubio va retirar Conde de la circulació; Conde descriu *El Sistema* quan Rubio s'ha convertit en cadàver. Conde contra la *beautiful people* i Ruiz Mateos vestit de Superman: els membres de la *beautiful people* eren el *savoir-faire* de l'era felipista. Finalment arribava l'ombra d'Ibercorp, vasta i tenebrosa.

Valentí Puig